

J. P. Tack

tweede luitenant der artillerie

Het Nederlandse VN-optreden in Korea

Deze eeuw heeft vele grote oorlogen gekend en elke oorlog had wel een specifiek kenmerk. De Koreaanse Oorlog was een grote oorlog, waarbij één partij werd gevormd door de troepen van de Verenigde Naties.

Het optreden van de VN was het bewijs van deze organisatie dat zij niet schroomde op te treden om haar doelstellingen te bewerkstelligen.

Ook al vormde het Nederlandse Detachement Verenigde Naties (NDVN) een miniem onderdeel van het grote VN-leger, de bijdrage was in feite

belangrijker dan de grootte van de eenheid. Door dat zoveel landen voldeden aan de oproep van de VN werd het begrip „collectieve veiligheid” meer dan een loze kreet.

Het NDVN heeft vele moeilijkheden ondervonden, maar desondanks heeft het de eer van Nederland hoog gehouden door een ongekennde inzet. Toch weten veel Nederlanders niet veel over het NDVN.

Door de Koreaanse Oorlog, en vooral het NDVN-optreden, uit het „vergeethoekje” te halen kan misschien ertoe worden bijgedragen dat het „Vergeten Bataljon” de verdiende erkenning krijgt voor zijn betoende inzet.

De algemene voorgeschiedenis

Korea heeft door de eeuwen heen geleden onder onderdrukking en oorlogsgeweld. Korea, slagveld van het Oosten! Een andere naam voor Korea is „Choson” — land van de morgenstilte — maar dat was niet erg toepasselijk in de jaren 1950-'53.

Waarom is Korea zo geteisterd door onderdrukking en oorlogsgeweld? Het antwoord moet erin worden gezocht dat Korea de „poort van Mantsjoerije” is. Het heeft een strategische ligging; daarom hebben Japan, China en Rusland altijd grote interesse in Korea gehad. Laat ons de historische draad oppakken rond de eeuwwisseling.

In 1895 was Korea onafhankelijk geworden, maar die onafhankelijkheid was slechts van korte duur. Rusland toonde namelijk veel belangstelling in Mantsjoerije en Korea. In 1904 kwamen Russische troepen zelfs over de Jaloerivier. De Japanners snelden meteen, ongevraagd, Korea te hulp en versloegen de Russen. Bovendien werd de Russische vloot in Azië compleet vernietigd.

Korea werd daarna een vazal van Japan. In 1906 werd het een protectoraat, en in 1910 ingelijfd in

Over het Nederlandse Detachement Verenigde Naties dat deelnam aan de strijd tegen de communistische overweldiging van Zuid-Korea is al het een en ander gepubliceerd. Het is dientengevolge niet waarschijnlijk dat daarover veel nieuws kan worden verhaald. Dat evenwel toch in dit nummer, met een vervolg in het februari-nummer, een vrij uitgebreid artikel over het optreden van het NDVN wordt afgedrukt, vloeit hieruit voort dat de Koninklijke Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap — uitgeefster van onder meer dit vaktijdschrift — in het begin van het afgelopen jaar de „Cadettenprijs” heeft ingesteld, met het oogmerk de leden van de aankomende generatie jonge beroepsofficieren te stimuleren tot het publiceren van de resultaten van hun studies, en hun gedachten, ideeën en meningen voor te leggen aan het grote lezerspubliek van de Militaire Spectator. Uit de voor die prijs in aanmerking komende eindstudieopdrachten werd door de beoordelingscommissie geselecteerd de scriptie van de toenmalige cadet-vaandrig J. P. Tack. De prijs is op 8 juli 1983, bij gelegenheid van de feestelijke afsluiting van de officiersopleiding van de promotie 1983 aan de Koninklijke Militaire Academie uitgereikt door de voorzitter van voornoemde Koninklijke Vereniging. Overeenkomstig het gestelde in de voorwaarden van de Cadettenprijs wordt nu de bekroonde scriptie — in ondergeschikte details enigszins aangepast — hier afgedrukt. Helaas leenden de in het oorspronkelijke manuscript gebruikte overzichtskaarten zich niet voor reproductie. De lezer zal echter zonder al te veel moeite de geografie en topografie van het actiegebied kunnen naslaan in hetzij een atlas, hetzij een andere relevante bron.

het Japanse Rijk. Demonstraties voor zelfbeschikking (1919) werden bloedig neergeslagen. Velen vluchtten. Zo ook Syngman Rhee, de latere president van Zuid-Korea, die in Sjanghai een regering in ballingschap oprichtte. Anderen voerden een guerrilla, zoals Kim Soeng Tsjoe, de latere president van Noord-Korea.

Japan verstevigde tussen 1910 en 1940 zijn positie in Azië. Zo werd in 1931 Mantsjoerije bezet en China in 1937 aangevallen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd Korea eigenlijk vergeten. In 1943 werd door Roosevelt, Churchill en Tsjang Kai-sjek verklaard dat Korea „te zijner tijd” vrij en onafhankelijk zou zijn. In Potsdam werd op 26 juli 1945 die verklaring van de Conferentie van Caïro bevestigd. Alleen was er nog het probleem een lijn vast te stellen ten noorden waarvan de Japanners zich aan de Russen, en ten zuiden waarvan zij zich aan de Amerikanen moesten overgeven. Besloten werd de 38e breedtegraad als die scheidingslijn aan te merken.

Op 6 augustus viel de eerste atoombom; twee dagen daarna verklaarde Rusland Japan de oorlog. Een dag later viel de tweede atoombom. Op 14 augustus capituleerde Japan, maar op 12 augustus waren de eerste Russen de grens met Korea al overgetrokken en in hoog tempo werd alles benoorden de 38e breedtegraad bezet. Pas op 8 september arriveerden de eerste Amerikaanse troepen in Korea, die hun deel daarna bezetten.

Alhoewel de 38e breedtegraad was bedoeld als hulpmiddel en tijdelijk van aard was, voltrok zich langzamerhand een scheiding. Het drama Korea was in het beginstadium van zijn geschiedenis: één volk, dat door een denkbeeldige lijn werd gescheiden. In het noorden werd al spoedig een burgerbewind geïnstalleerd, door-en-door getraind door de Sovjet-Unie, dat door populaire maatregelen al spoedig het volk achter zich deed scharen. Weldra echter bleek de bedrieglijke schijn en velen vluchtten naar het zuiden. In het zuiden heerste grote ontevredenheid. De Amerikanen hadden een militair bewind ingesteld dat bij de Zuidkoreanen allerminst populair was.

In december 1945 kwamen de ministers van buitenlandse zaken van de VS, Engeland en de SU bijeen om te praten over Korea. Zij besloten een commissie te vormen die adviezen moest verstrekken om in Korea één regering te vormen. Die commissie werd een fiasco. De tegenstellingen

waren zo groot, dat na mei 1946 de commissie niet eens meer bijeenkwam.

In Zuid-Korea vonden al in 1946 verkiezingen plaats die, omdat zij niet het gewenste resultaat opleverden, weinig democratisch bleken toen de bezettingsmacht de zetels verdeelde.

In Noord-Korea, dat snel een staat met één politieke partij was geworden, werden ook verkiezingen gehouden die, hoe kon het anders, werden gewonnen door het Volksfront. De Koreaanse Volksrepubliek werd uitgeroepen: een nieuwe satelliet van Moskou was ontstaan.

Om uit de impasse te geraken, legden de VS de zaak Korea voor aan de VN op 17 september 1947. Op 14 november werd een resolutie aangenomen, inhoudende dat uiterlijk op 31 maart 1948 in geheel Korea verkiezingen dienden te worden gehouden onder toezicht van de UNTOK, the United Nations Temporary commission on Korea. Toen de tijd was gekomen, weigerden de Russen de commissie toe te laten tot hun gebied, zodat toezicht onmogelijk werd. Alleen in Zuid-Korea vonden op 10 mei 1948 democratische verkiezingen plaats. Op 12 juli stelde het parlement de grondwet op. Een week later werd Syngman Rhee tot president gekozen en op 15 augustus 1948 was de Republiek Korea een feit. In december 1948 werd de regering in Seoel erkend als de enige wettige in Korea.

Noord-Korea bleef niet achter met acties. In augustus 1948 waren er weer verkiezingen en op 8 september werd de Democratische Volksrepubliek, met als leider Kim Soeng Tsjoe — die intussen zijn naam had veranderd in Kim Il Soeng — opgericht. De Russen trokken hun bezettingsmacht terug uit Noord-Korea maar lieten er een goed getraind en bewapend leger achter. Dat leger, dat eind 1948 bijna 200.000 man telde, bestond voornamelijk uit oud-emigranten uit China en Rusland en uit veteranen van de Chinese communistische legers. Het beschikte ook over tanks en vliegtuigen.

Na de oprichting van de Republiek Korea (ROK) begonnen ook de Amerikanen met het terugtrekken van hun bezettingsmacht. Zij lieten echter géén goed getraind en bewapend leger achter. Tanks en vliegtuigen hadden de ROK-troepen niet gekregen, mede om de oorlogszuchtige taal van hun president die ettelijke malen had gezegd Noord-Korea te zullen veroveren. In Zuid-Korea

heerste wanorde; er waren veel subversieve elementen die onrust zaaiden onder het volk. Vervolgelingen waren aan de orde van de dag.

Behalve met de militaire achterstand en de interne moeilijkheden kampte Zuid-Korea met nog meer problemen. Het land kreeg van de VS veel minder steun dan Noord-Korea van de SU, omdat de VS Zuid-Korea beschouwden als een blok aan het been. Het was net de tijd dat Tsjang Kai-sjek werd teruggedrongen op Formosa.

Met moeite kreeg president Truman van het Congres toestemming voor economische hulp aan Korea en op 12 januari 1950 hield Acheson, de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken, een redevoering die eigenlijk een oorlog onvermijdelijk deed worden. Hij verklaarde namelijk dat Zuid-Korea en Formosa buiten de Amerikaanse verdedigingsgordel vielen: die landen zouden daarom in geval van oorlog moeten aankloppen bij de VN. Die uitspraak was een niet geringe aanmoediging voor Noord-Korea, dat toch al graag ten aanval wilde trekken. Want juist rond 1950 begon Zuid-Korea te herstellen van zijn kinderziekten als nieuwe staat en een economische groei werd werkstelligd. Men zou spoedig kunnen beginnen met een goede opbouw van het leger. Nieuwe verkiezingen hadden president Syngman Rhee van een deel van zijn macht beroofd (waarvan hij vaak misbruik had gemaakt) en dat zou mogelijk een veranderde opinie in de VS opleveren met alle consequenties van dien.

Noord-Korea moest aanvallen voor het te laat was. Zo werden de Noordkoreaanse divisies naar de 38e breedtegraad gestuurd en tussen 15 en 24 juni werden de uitgangstellingen ingenomen. Om verwarring te zaaien deed Noord-Korea nog een vredesvoorstel. De commissie van de VN poogde nog te onderhandelen, maar het resultaat was nihil.

Alhoewel de troepenverplaatsingen niet onopgemerkt bleven, geloofden de Westerse machten niet in een oorlog. De Noordkoreanen waren te zwak, en Zuid-Korea was goed voorbereid. Volgens een CIA-rapport kon Noord-Korea alleen beperkte doelen veroveren; slechts met hulp van China of Rusland zou het heel Korea kunnen overmeesteren. Maar Rusland zou niets beginnen, omdat het bang was voor de VS, zo redeneerde het Westen.

Op zondag 25 juni om 4.00 uur trokken Noordko-

reaanse troepen over de 38e breedtegraad. Wat had het Westen zich vergist!

Om een idee te geven van de krachtsverhoudingen diene onderstaande vergelijking van het Noordkoreaanse en het ROK-leger.

Noordkoreaanse leger

Totale sterkte ca. 200.000 man, waarvan rond 90.000 aan het front; ongeveer 150 T34/85-tanks; 100 gevechtsvliegtuigen.

Het leger was goed geoefend en bewapend met Russische wapens. Veel militairen waren veteranen uit de legers van Mao en uit guerrillalegers. Vooral de T34-tank bleek in de eerste dagen van de oorlog een geducht wapen.

ROK-leger

Totale sterkte 143.000 man, verdeeld over: leger 98.000, waarvan 65.000 gevechtstroepen, en Nationale politie 45.000 man (geen tanks, geen vliegtuigen, geen zwaar geschut).

Het leger was matig geoefend, bewapend met Amerikaanse en nog wat Japanse wapens. De artillerie van het ROK-leger was inferieur in aantal en in bereik; de munitievoorraad was slechts voldoende voor enkele dagen.

De reactie van de VN

Op zondag 25 juni om 4.00 uur begonnen zeven Noordkoreaanse divisies hun aanval naar het zuiden. De aanval was een complete verrassing. Tegenover deze aanvalsmacht stonden vier ROK-divisies en een brigade. De ROK-eenheden konden de aanval niet weerstaan en spoedig werden zij of omtrokken of doorbroken.

De eerste berichten van de invasie bereikten de Koreaanse Militaire adviseursgroep om 9.00 uur. Omdat grensincidenten schering en inslag waren, bleek pas vele uren na het begin van de aanval dat het ditmaal geen grensincident was maar een veel grotere actie. Pas op 24 juni om 21.26 uur (plaatselijke tijd) kreeg Acheson in Washington van de aanval te horen. Meteen werd Truman ingelicht en men pleegde overleg. Truman besloot de zaak voor te leggen aan de VN.

Secretaris Trygve Lie waarschuwde direct alle leden van de Veiligheidsraad. Op 25 juni om 14.00

uur kwam de Veiligheidsraad bijeen. Na overleg werd de volgende resolutie aangenomen.

(. . .) Gezien de grote ernst van de gewapende aanval op de Republiek Korea door strijdkrachten van Noord-Korea, bepaalt dat deze actie een breuk van vrede is.

I. *Roept op* tot onmiddellijke staking van vijandelijkheden en roept de autoriteiten van Noord-Korea op direct hun strijdkrachten tot de 38e breedtegraad terug te trekken.

II. *Verzoekt* de VN-commissie voor Korea

a. haar geheel overwogen adviezen met zo min mogelijk vertraging over te brengen

b. de terugtrekking van Noordkoreaanse troepen naar de 38e breedtegraad te observeren

c. de Veiligheidsraad op de hoogte te houden over de uitvoering van deze resolutie.

III. *Roept alle leden op* de VN alle hulp te geven voor de uitvoering van deze resolutie en zich te onthouden van het geven van hulp aan de Noordkoreaanse autoriteiten . . .

Op 27 juni kwam er een rapport van de commissie. Daaruit bleek dat de Noordkoreanen zich niet stoorden aan de VN-resolutie. Seoel, de hoofdstad van Zuid-Korea, werd reeds bedreigd door Noordkoreaanse eenheden. De vertegenwoordiger van de VS in de VN, Austin, drong aan op het aannemen van nog een resolutie. Deze luidde als volgt.

(. . .) *Bepaald hebbende*, dat de gewapende aanval op Zuid-Korea door Noordkoreaanse strijdkrachten een inbreuk op de vrede is,

Kennis genomen hebbende van het beroep van de Republiek Korea aan de VN voor onmiddellijke en effectieve stappen om vrede en veiligheid te waarborgen,

Adviseert, dat de leden van de VN zodanige hulp geven aan de Republiek Korea als nodig is om de gewapende aanval af te slaan en de internationale vrede en veiligheid in dit gebied te herstellen . . .

Deze resolutie van 27 juni werd aangenomen met 7 tegen 1 bij 2 onthoudingen. Toezeggingen van hulp deden de Veiligheidsraad inzien dat een eenhoofdige bevel essentieel was. Daarom werd op 7 juli nog de volgende resolutie aangenomen.

(. . .) *Adviseert*, dat alle leden die strijdkrachten en andere hulp geven overeenkomstig de eerder genoemde Veiligheidsraadresoluties, zulke eenheden en andere hulp ter beschikking te stellen aan de eenhoofdige leiding onder de VS

Verzoekt de VS een commandant van zo'n legermacht aan te wijzen

Machtigt de eenhoofdige leiding naar eigen goedvinden gebruik te maken van de VN-vlag in de loop van acties tegen de Noordkoreaanse strijdkrachten, tegelijk met de vlaggen van de verschillende deelnemende naties

Verzoekt de VS de Veiligheidsraad van rapporten te voorzien over het verloop van de acties onder het verenigd bevel . . .

Deze drie resoluties waren alle het werk van de Veiligheidsraad. Verdere acties door die raad werden onmogelijk gemaakt doordat Malik, de Russische vertegenwoordiger, weer in de Veiligheidsraad zitting had genomen en met zijn veto-recht elk initiatief kon torpederen. (Malik had zich sinds januari niet laten zien, omdat niet Peking een zetel had in de VN maar nog steeds de Chinese Nationalisten van Tsjang Kai-sjek.)

Omdat de VS dat probleem op tijd hadden ingezien, stelden zij de Algemene Vergadering voor de „Uniting for Peace“-resolutie aan te nemen, inhoudende dat de Algemene Vergadering aan de leden aanbevelingen kan doen voor collectieve veiligheidsmaatregelen, inbegrepen het gebruik van geweld, indien het gebruik van het vetorecht het de Veiligheidsraad onmogelijk maakt op te treden. Met deze resolutie beperkten de VS behalve de macht van de SU ook hun eigen macht, wat in de jaren '50 nog als aanvaardbaar risico werd beschouwd.

Op 8 juli werd generaal MacArthur door president Truman benoemd tot Commander in Chief United Nations Command (Cincunc). Die functie gaf hem het bevel over alle strijdkrachten van de deelnemende landen. Op 15 juli werden ook de ROK-strijdkrachten onder zijn bevel gebracht. MacArthur stond niet onder rechtstreeks bevel van de VN, maar kreeg zijn opdrachten van de Joint Chiefs of Staff, die de hunne weer kregen van de President die formeel uitvoerder was van de beslissingen van de VN.

Hoewel de VS steeds de Veiligheidsraad door middel van rapporten op de hoogte hielden van de situatie konden de VN toch weinig invloed uitoefenen op het verloop van de acties. Er was namelijk geen VN-orgaan dat de Veiligheidsraad kon adviseren over de militaire zaken. (Er was wel een Generale-Stafcomité, maar door de aanwezigheid van de SU in dat comité kon daarvan geen gebruik worden gemaakt.) Daardoor kregen de VS eigenlijk vrij spel, want in de rapporten werd alleen vermeld wat had plaatsgevonden, niet wat nog in planning was. De VS konden hun eigen politiek uitvoeren onder het mom van een VN-actie.

De Algemene Vergadering nam op 7 oktober een resolutie aan, die inhield dat alle maatregelen om

VN-troepen, was slechts 120 km van noord naar zuid en 80 km van oost naar west. Daarin stonden ruim 90.000 man opgesteld ter verdediging.

Van 3 augustus af vielen de Noordkoreanen verwoed aan. Op sommige plaatsen vormden zij bruggehoofden. Vooral de stad Taegoe werd zwaar onder druk gezet en hoewel de Noordkoreaanse troepen in het noorden de verdedigers achteruit dreven, konden zij toch Taegoe zelf niet veroveren; 20 km ten noorden daarvan bleven zij steken.

Van 27 augustus af deden de Noordkoreanen een laatste, wanhopige aanval richting Poesan. Zij waren aan het einde van hun krachten, tegen een vijand die met de dag sterker werd: op 1 september had MacArthur al tweemaal zoveel mensen en vijfmaal zoveel tanks. Ondanks initiële successen kon het KVL geen doorbraak forceren; het had niet snel genoeg kunnen oprukken. Nu was het wachten op de reactie van de VN-legers, waarin van 5 september af ook Britse troepen waren vertegenwoordigd.

En die reactie kwam!

De uitbraak en de verovering van Noord-Korea

MacArthur — meestal optimistischer over de situatie dan zijn ondercommandanten ter plaatse — had reeds half augustus, toen de crisis bezworen leek, besloten een tegenaanval te lanceren en wel in een dusdanige vorm dat hij met die tegenaanval een groot deel van de Noordkoreaanse troepen zou kunnen vernietigen. Het plan was als volgt: X Lk, bestaande uit 7 US Infdiv en 1 US Mardiv en vier ROK Marbats, moest bij Inchon (ten zuidwesten van Seoel) landen, daarna Seoel veroveren en de Noordkoreaanse troepen afsnijden van hun bevoorrading. Het 8e Leger zou dan uitbreken en zo zou MacArthur het grootste deel van het KVL kunnen vernietigen.

Het plan leek simpel, maar er waren enkele grote problemen. Inchon was dan wel de haven van Seoel, maar het was een plaats waar een amfibische landing moeilijk was uit te voeren. Allereerst was er het enorme getijverschil, dat varieerde van 9 tot 11 meter; daarbij kwam nog dat het getij zeer snel wisselde. Ten tweede waren er uitgestrekte modderbanken, tot 5,5 km buiten de kust, die een enorme hindernis vormden voor de landingsvaartuigen. Verdere nadelen waren de beperkte ha-

venfaciliteiten waardoor Inchon zelfs na een landing en herovering van weinig waarde zou zijn voor de aanvoer van troepen en materieel. Voorts waren er weinig stranden, zodat de mariniers na hun landing bijna direct in straatgevechten gewikkeld zouden raken. Voór Inchon lag een eilandje, Wolmi-do, met een zwaar bewapende bezetting, dat de haveningang beheerste. Toch wilde MacArthur beslist Inchon als landingsplaats, en uiteindelijk stemden de Joint Chiefs of Staff toe: operatie „Chromite” kon beginnen.

Na misleidende acties (operatie „Trudy Jackson”) begonnen de landings- en escortevaartuigen te vertrekken op 12 september. Op 14 september had de gehele vloot zich verzameld op ongeveer 150 km ten zuidwesten van de kust van Korea. Deze vloot bestond, behalve uit landingsvaartuigen, uit oorlogsschepen die tot doel hadden de geschutopstellingen bij Inchon onder vuur te nemen en uit te schakelen.

Na een inleidende beschieting en een bombardement werd Wolmi-do aangevallen. Dat gebeurde om 6.31 uur op 15 september. 's Middags waren er landingen bij Inchon. De Noordkoreanen waren totaal verrast en reeds na een dag was Inchon heroverd. Het vliegveld van Seoel, Kimpo, werd op 17 september bevrijd. Op die dag landde ook 7 US Infdiv, die tot taak had naar het zuidoosten op te rukken om contact te maken met het 8e Leger; dat alles terwijl 1 US Mardiv oprukte naar Seoel.

Op 16 september trok het 8e Leger, bestaande uit I en IX US Lk en I en II ROK Lk, ten aanval. Vier dagen hielden de Noordkoreanen stand, maar toen stortte de verdediging ineen. Een gevechtsgroep van 1 US Cavdiv stootte in noordwestelijke richting door en maakte op 26 september contact met eenheden van 7 US Infdiv bij Osan, waardoor een aanzienlijk deel van het KVL werd afgesneden. Op 28 september werd Seoel heroverd; een stad, die in een puinhoop was veranderd. Enkele dagen later was Zuid-Korea geheel in handen van de VN-troepen.

Toch waren er problemen:

- slechts een deel van het KVL was vernietigd, gevangen genomen of verdreven en in Zuidwest-Korea zwierven nog vele Noordkoreaanse soldaten rond, die later een guerrilla zouden gaan voeren;
- moest de 38e breedtegraad worden overschre-

den en, zo ja, hoe zouden Rusland en China reageren?

MacArthur kreeg al op 27 september richtlijnen voor verdere acties om het KVL te vernietigen, maar de VN-legers wachtten op de politieke beslissing alvorens over de 38e breedtegraad te trekken. De ROK-groepen wachtten niet: op 1 oktober overschreden zij de demarcatielijn, aangespoord door Syngman Rhee die al had verkondigd dat hij tot de Jaloe zou oprukken.

Na lange politieke discussies aanvaardde de Algemene Vergadering op 7 oktober een resolutie die het de VN-troepen mogelijk maakte de 38e breedtegraad te overschrijden. Zonder verder tijdverlies rukten de VN-legers op. De opmars verliep in het begin traag, terwijl de ROK-troepen op de rechterflank snel vorderden. MacArthur wilde X Lk, dat niet onder het 8e Leger viel, opnieuw inzetten in een amfibische operatie bij Wonsan, maar toen X Lk arriveerde (20 oktober) waren de ROKs al tien dagen in het bezit van die stad.

MacArthur had op 1 en 9 oktober gepoogd de oorlog te beëindigen door met een ultimatum de onvoorwaardelijke overgave te eisen, maar de Noordkoreanen reageerden niet.

Op 15 oktober vond op het eiland Wake een belangrijke bespreking plaats tussen Truman en MacArthur. Daar werd duidelijk dat Truman bezorgd was over een mogelijke Chinese interventie, maar MacArthur wist hem gerust te stellen: Korea zou snel verenigd zijn en „the boys” zouden met Kerstmis thuis zijn.

De volgende dag trokken eenheden van het 4e Chinese Veldleger heimelijk over de Jaloe. Op de westelijke flank bezweek de KVL-verdediging juist in die derde week van oktober, waarna de Noordkoreaanse hoofdstad Pjongjang werd overver. De race naar de Jaloe was begonnen. Als eerste eenheid bereikte een regiment van 6 ROK-div de rivier, nog onbewust van het dreigende grote gevaar: reeds op 23 oktober waren Chinese „vrijwilligers” gevangen genomen en op 26 oktober werd nu de achterhoede van 6 ROK-div aangevallen. II ROK Lk bezweek en, zoals ook later zou blijken, de ROKs vluchtten toen hun opmars stakte. Omdat de rechtervleugel terugviel moest ook het hele 8e Leger achterwaarts; de rechtervleugel ging het verst terug. Plotseling, om onverklaarbare redenen, verbraken de Chinezen het gevechts-

contact, op 7 november. Intussen was X Lk wèl opgerukt.

De situatie was als volgt: het 8e Leger op de linkerflank had zich iets teruggetrokken terwijl X Lk op de rechterflank wat was gevorderd. Tussen de twee eenheden was daarbij een gat van circa 100 km gevallen.

MacArthur, de situatie nog niet geheel kennende, gaf bevel de bruggen over de Jaloe te bombarderen, maar uit Washington kwam een tegenbevel: Chinees grondgebied moest worden ontzien. Daarmee kreeg China vrij spel, het kon ongehinderd troepen sturen terwijl MacArthur machteloos was. Op politiek niveau trachtte men een Chinese delegatie naar New York te halen om te onderhandelen, maar de Chinezen weigerden een delegatie te sturen.

Intussen was X Lk ondanks vijandelijke druk opgerukt en op 21 november bereikten zijn eenheden opnieuw de Jaloe, nu bij Hjesangjin. MacArthur wilde nog een „all-out” offensief om de tegenstand te vernietigen; dat offensief begon op 24 november. Tegenover zijn 8e Leger stonden echter 180.000 man en tegenover X Lk 120.000 man.

Op 24 november begonnen de VN-eenheden weer aan de opmars, maar vooral II ROK Lk, op de rechtervleugel van het 8e Leger, schoot niet op. MacArthur had zijn tegenstander onderschat. De tol daarvoor zou worden betaald: in de nacht van 24 op 25 november stortten zo'n 300.000 man zich op de VN-legers.

China bemoeit zich met de strijd

De Chinese aanval kwam zo onverwacht en zo massaal dat de VN-troepen geen kans kregen goed te reageren. II ROK Lk werd als vechteenheid compleet vernietigd en trok in wanorde terug. De zwaarst getroffen divisie was 2 US Infdiv. Deze moest de terugtocht dekken en kon pas op 1 december terugtrekken. Daarbij liep zij in een hinderlaag: een kwart van de divisie werd uitgeschakeld. Walker, commandant van het 8e Leger, hoopte nog bij Pjongjang te kunnen standhouden, maar op 5 december moest het 8e Leger verder terug naar de 38e breedtegraad.

Op de oostelijke flank trok ook X Lk zich terug in de richting van de havenstad Hoengnam om vandaar per schip verder terug te trekken. De Chinezen hadden dat echter in de gaten en trachtten de

VN-eenheden de pas af te snijden. Door de gevechten van 25 tot 28 november was 1 US Mardiv afgesneden bij het Chosin-stuwmeer. De Chinezen wilden niets liever dan de mariniers afslachten. Maar ook al waren zij compleet omsingeld door acht Chinese divisies, geen marinier dacht aan opgeven. Nu moet wel worden gezegd dat overgave gelijk stond aan de dood, want de Chinezen hadden een afschuwelijke hekel aan mariniers. Nadat eerst de gewonden en doden (!) door de lucht waren geëvacueerd besloot generaal-majoor Oliver Smith uit te breken. Vol ergernis over persberichten, dat dit de eerste keer in de geschiedenis was dat Amerikaanse mariniers zich terugtrokken, sprak hij de historische woorden *We're not retreating. We're just attacking in another direction.*

Op 10/11 december brak de divisie uit, daarmee de sublieme gevechtskracht van de US Marines opnieuw bewijzende: 120.000 Chinezen waren niet in staat geweest zo'n 17.000 man in de tang te houden.

In Hoengnam was intussen de inscheeping begonnen van de restanten van X Lk. Op 24 december was de evacuatie voltooid. In totaal waren 105.000 man van X Lk, 91.000 vluchtelingen, 17.500 voertuigen en 350.000 ton goederen veilig afgevoerd. Deze evacuatie was mede mogelijk door de uitstekende vuursteun van zowel vloot als luchtmacht die de Chinezen op afstand hield. Truman noemde deze actie „Het beste Kerstgeschenk dat ik ooit heb gekregen.”

Het 8e Leger had zijn verdediging ingericht langs de 38e breedtegraad. De legerkorpsen waren als volgt opgesteld — van west naar oost — I Lk, IX Lk, I ROK Lk, II ROK Lk en III ROK Lk. X Lk lag bij Poesan voor reorganisatie. In totaal telde het VN-leger 365.000 man. De communistische strijdkrachten telden 485.000 man. De communisten zouden hun laatste fase van het offensief beginnen op 31 december. Tegen die tijd begon ook het NDVN-optreden aan het front.

Het NDVN

Geschiedenis

Toen de VN op 27 juni de leden opriepen strijdkrachten ter beschikking te stellen, was de Nederlandse regering vastbesloten aan de oproep gevolg

te geven. Daartoe legde zij op 29 juni een verklaring af aan de Eerste en Tweede Kamer (Handelingen van de Staten-Generaal (1949-1950)2099) die als volgt luidde:

De Nederlandse Regering heeft met bezorgdheid kennis genomen van de aanranding van vrede, welke enkele dagen geleden in de vorm van een aanval op de Republiek Korea door Noord-Koreaanse troepen is gepleegd. Het verheugt haar, dat de Veiligheidsraad zich terzake snel heeft beraden, en zij heeft met waardering kennis genomen van de resolutie van de Veiligheidsraad van 25 en 27 juni jl.

De Regering heeft besloten gevolg te geven aan de aanbeveling, welke in de resolutie van 27 juni 1950 tot de leden van de Verenigde Naties is gericht, om bijstand aan de Republiek Korea te verlenen met het doel aan de gewapende aanval door de strijdkrachten van Noord Korea het hoofd te bieden en bij te dragen tot herstel van vrede en veiligheid in het betrokken gebied.

Teneinde een doeltreffende uitvoering van de aanbeveling van de Veiligheidsraad te bevorderen overweegt de Nederlandse Regering zee-strijdkrachten vrij te maken, welke zullen kunnen deelnemen aan de noodzakelijke maatregelen in genoemd gebied.

Op 30 juni bleek tijdens een zitting van de Tweede Kamer dat de meerderheid het eens was met de houding van de regering. Een motie om geen strijdkrachten te sturen naar Korea werd met 63 tegen 6 stemmen (communistische partij) verworpen. Om het regeringsvoornemen kracht bij te zetten werd aan HrMs Evertsen, die in Indonesië was, op 4 juli opdracht gegeven naar de Koreaanse wateren op te stomen om daar deel te worden van de internationale vloot van de VN in Korea.

Het ter beschikking stellen van een oorlogsbodem was voorshands de gehele bijdrage. De regering kon geen landstrijdkrachten sturen, omdat zich daar grote problemen voordeden. Het Nederlandse leger was nog maar net in opbouw. De voorjaarslichting '50 moest dienen als kader voor de najaarslichting '50. De KL bevond zich, met het KNIL, nog grotendeels in Indonesië. De repatriërende eenheden werden gedemobiliseerd en het kader was nodig voor de opbouw van de KL. Van het KNIL mochten alleen Europese beroepsmilitairen overgaan naar de KL, maar de uitvoering daarvan was nog nauwelijks begonnen. Het was

dus bijzonder moeilijk voor de regering landstrijdkrachten te sturen zonder de opbouw van de KL te schaden en daarmee de veiligheid van niet alleen Nederland maar geheel West-Europa in gevaar te brengen.

Omdat het in Korea niet goed ging richtten de VN op 14 juli opnieuw een verzoek tot de Nederlandse regering. Op 20 juli antwoordde deze, dat zij door de eerder genoemde problemen niet kon voldoen aan het verzoek. Een deel van de bevolking kon zich echter niet verenigen met dat standpunt en op 10 augustus werd een „Voorlopig Comité voor de oprichting van een Vrijwilligerscorps Korea” opgericht. Honderden meldden zich bij de Amerikaanse ambassade om zich als vrijwilliger op te geven; ook al verspeelden zij daarmee hun nationaliteit. Om het even of het nu vanwege de roep uit het volk was dan wel omdat reeds vele landen militaire contingenten hadden aangeboden, op 12 augustus legde de regering een nieuwe verklaring af:

De Nederlandse Regering overweegt om in aansluiting van de uitzending van de HrMs Evertsen, die op 4 juli naar de Koreaanse wateren werd gedirigeerd, één cie mariniers en één cie infanterie ter beschikking te stellen aan de VN om deel te nemen aan de bestrijding van de Noord Koreaanse agressie. De uitzending zal geschieden op basis van vrijwilligheid.

Via radio en dagbladen werd de verklaring bekend bij het volk. De reactie was overweldigend. Maar niet iedereen was geschikt. De regering had eisen gesteld waaraan moest zijn voldaan alvorens men kon worden uitgezonden:

- 12 maanden (of meer) in werkelijke dienst geweest;
- medisch goedgekeurd;
- geen bezwarende antecedenten;
- juiste leeftijd: officieren en onderofficieren jonger dan 35 jaar, overigen jonger dan 30 jaar, minimumleeftijd 19 jaar;
- passende functie in detachement.

Vrijwilligers moesten eerst op een aanmeldingsformulier enkele vragen beantwoorden. Omdat de opkomst zo groot was dat men een detachement kon vormen dat geheel uit landstrijdkrachten zou bestaan, besloot de regering op 8 september géén cie mariniers te sturen. Mariniers die niet in wer-

kelijke dienst waren, konden zich echter opgeven als vrijwilliger.

Op dezelfde dag werd de Secretaris-Generaal van de VN meegedeeld dat op 1 oktober een bataljon van nog nader op te geven sterkte ter beschikking van de VN zou staan.

Om onverwachte verliezen te dekken werd de aanmelding langer open gehouden en een werving in Indonesië leverde ook nog wat aanvulling. Ondanks het grote aantal gegadigden werd er „slechts” een bat(—) gevormd. Dat kwam doordat een groot aantal vrijwilligers niet voldeed aan de eisen die door de regering waren gesteld.

Op 9 september werd majoor M. P. A. den Ouden aangesteld als commandant van het detachement. De officiële oprichtingsdatum was 15 oktober 1950. Dat was bepaald in de, op blz. 40 gereproduceerde, Ministeriële Beschikking van 25 september 1950. Op 8 oktober werden alle militairen van het NDVN (met uitzondering van het geneeskundige personeel) overgeplaatst naar het regiment Van Heutsz. Allen kregen een schouderemblem, dat bestond uit een afbeelding van het VN-teken met daarboven NETHERLANDS.

De dag van vertrek naderde snel. Op 24 oktober 1950 nam het NDVN officieel afscheid op het Binnenhof. Na een toespraak van minister-president Drees keerde het detachement terug naar de kazerne. Twee dagen later scheepte het zich in op de „Zuiderkruis”. In een boodschap van HM de Koningin wenste Zij het detachement een goede reis en sprak Zij de wens uit, dat het NDVN door zijn optreden de naam van Nederland hoog zou houden.

Die dag vertrokken 631 man. Drie man van de geneeskundige dienst zouden zich later bij het detachement voegen; de kapiteins Linzel en Tack waren reeds op 27 september vertrokken om allerlei problemen op te lossen die het beste in Korea c.q. Tokio konden worden geregeld. Hun taak was, de opnemings van het detachement in de Amerikaanse organisatie te vergemakkelijken. Verder traden zij op als kwartiermakers. In Tokio werden allerlei zaken geregeld zoals de overname van de uitrusting, verdere opleiding, enz. De kwartiermakers hielden Nederland op de hoogte over de gang van zaken. Zij gaven op 10 oktober o.a. het advies geheel van de Engelse op de Amerikaanse organisatie over te gaan, waartoe dan ook op 14 oktober werd besloten. ▷

MINISTERIELE BESCHIKKING
van 25 September 1950. Hoofdkwartier van de Generale Staf
Sectie G 1, Nr 6134

OPRICHTING DETACHEMENT VERENIGDE NATIES

De Minister van Oorlog.

gelet op het gestelde in het Koninklijk Besluit van 27 September 1946, no. 27:

overwegende de wenselijkheid verdere uitvoering te geven aan het besluit van de Nederlandse Regering, gehoor te geven aan het beroep, hetwelk de Veiligheidsraad in haar resolutie van 27 Juni 1950 heeft gedaan op de leden van de Verenigde Naties, om bijstand aan de Republiek Korea te verlenen met het doel aan de gewapende aanval door de strijdkrachten van Noord Korea het hoofd te bieden en bij te dragen tot herstel van orde en veiligheid in het betrokken gebied.

bepaalt:

1. Met ingang van 15 October 1950 wordt opgericht het „Nederlandse detachement Verenigde Naties”.
2. De samenstelling van het „Nederlandse detachement Verenigde Naties” zal nader worden bepaald.
3. Het „Nederlandse detachement Verenigde Naties” zal ter beschikking worden gesteld van de Commandant van de strijdkrachten der Verenigde Naties in Korea.
4. De commandant van het „Nederlandse detachement Verenigde Naties” staat, zolang hij nog niet onder de bevelen is gesteld van de Commandant van de strijdkrachten der Verenigde Naties in Korea, onder de bevelen van de Minister van oorlog, of van een nader door of namens deze aan te wijzen autoriteit.

Na een maand varen kwam het NDVN op 23 november in Poesan aan, waar een groots welkom wachtte. Kapitein Linzel zorgde dat de overname van het Amerikaanse materieel en de opslag van de „oude” uitrusting op de juiste wijze geschieden.

De volgende dag reisde het NDVN naar Taegoe, naar het United Nations Reception Center, waarheen alle niet-Amerikaanse eenheden gingen voor een verdere uitrusting, opleiding en oefening. Kapitein Tack had intussen oefenprogramma's gemaakt.

Van 4 december af kreeg het NDVN een taak binnen het VN-leger. Op 13 december koos de commandant van 38 RI van 2 US Infdiv het NDVN als extra bataljon.

Organisatie

Nederland had besloten na de Tweede Wereldoorlog de Engelse organisatie toe te passen bij de wederopbouw van de KL. Maar nog eer de volledige uitvoering daarvan een feit was, gebeurden er

belangrijke dingen. Op 25 juli 1949 werd de NAVO opgericht. Om de NAVO een effectief optreden mogelijk te maken, boden de VS aan de NAVO-partners militaire hulp. Daardoor moest Nederland overschakelen op de Amerikaanse organisatie met Amerikaans materieel. Dat zou tussen 1950 en 1955 gebeuren. Men zou de Amerikaanse organisatie toepassen, aangepast aan Nederlandse verhoudingen.

Toen de regering besloot een detachement naar Korea te sturen, stond zij voor de vraag hoe het detachement moest worden uitgerust. Want hoewel men de Amerikaanse organisatie wenste toe te passen, was er nog geen Amerikaans materieel beschikbaar. Omdat men niet zeker wist of de Amerikanen het NDVN in Korea konden uitrusten, werd als oplossing gekozen het NDVN wel Amerikaans te organiseren, maar het uit te rusten met Brits materieel zodat het in ieder geval in het Britse verzorgingssysteem kon worden opgenomen. Dank zij het werk van de kwartiermakers en hun berichten bleek het toch mogelijk het NDVN uit te

rusten met Amerikaans materieel. Op 14 oktober werd besloten van die mogelijkheid gebruik te maken en het NDVN Amerikaans uit te rusten.

Het NDVN bestond uit:

1 staf + stafcompagnie à 117 man (organiek 162 man); 1 ondersteuningscompagnie à 139 man (organiek 151 man); 2 tirailleurcompagnieën à 190 man (organiek 190 man).

Uit deze cijfers is direct te zien dat alleen de tirailleurcompagnieën op sterkte waren.

Het NDVN moest ook een bepaalde voorraad goederen meenemen, ook al werd het op het moment van aankomst in het Amerikaanse verzorgingssysteem opgenomen. Onder andere werden meegenomen: 925 PSU's, voor 2 maanden levensmiddelen voor 650 man, gereedschappen, enz. Er werd met de Amerikanen een regeling getroffen dat de Nederlandse Staat de financiële gevolgen van de verzorging op zich zou nemen. Voor elk artikel moest Nederland een bedrag betalen. Elk artikel dat werd ingeleverd, zou worden vergoed. En zo werden aanzienlijke sommen door het NDVN „terugverdiend”, door gevonden wapens en uitrustingsstukken die in een overhaaste terugtocht van ROKs en Amerikanen vaak waren weggegooid, weer in te leveren.

Om de tekorten aan personeel aan te vullen kreeg het NDVN na zijn indeling bij 38 RI honderd Katusa's (Korean Troops with the US Army). Hoewel deze soldaten enige gevechtservaring hadden, was hun taak vaak niet meer dan die van militaire hulpkracht. De Katusa's konden prima opschieten met de Nederlanders die niet, zoals de Amerikanen, zichzelf veel beter achtten dan hun Koreaanse wapenbroeders.

Training

Hoewel alle vrijwilligers ten minste 12 maanden in werkelijke dienst waren geweest en dus als geoefend konden worden beschouwd, was het toch nodig van deze heterogene groep een homogene eenheid te maken, die als geoliede oorlogsmachine kon opereren.

Het grootste deel van de opleiding vond plaats op de Alexanderkazerne in Den Haag waar exercitie, kaartlezen, enz., werden geleerd. Ook werd de fysieke gesteldheid op peil gebracht. De inzet was bijzonder groot en de troep leerde dan ook snel.

Begin oktober ging het detachement naar de Harskamp waar schietoefeningen werden gehouden en het gevecht met ondersteuning van artillerie en vliegtuigen werd beoefend.

Bij de training deed zich echter een groot probleem voor: er werd gebruik gemaakt van Engelse wapens, maar op 14 oktober was al beslist over te gaan op de Amerikaanse uitrusting. Het bataljon ging echter op die datum met inschepingsverlof, zodat het niet meer met de Amerikaanse wapens zou kunnen oefenen. Door een uitstekende organisatie en de nodige medewerking kon het NDVN aan boord oefenen met Amerikaanse wapens, die waren verkregen van het Korps Mariniers dat wel Amerikaans was uitgerust.

Aan boord ging de opleiding verder en ook na aankomst zat men niet stil. In Taegoe ging het oefenen verder. Omdat de Amerikanen ervan uitgingen dat eenheden een aanvullende opleiding nodig hadden, werd een periode van vier weken uitgetrokken om zo'n opleiding te geven. Het 8e Leger had echter dringend troepen nodig en de opleiding werd drastisch bekort. Het NDVN zou in Taegoe alleen nog maar vertrouwd worden gemaakt met de wapens en de uitrusting.

Een dag was als volgt ingedeeld:

's middags: Amerikanen instrueren instructeurs;
's avonds: instructeurs instrueren hulpinstructeurs;

's ochtends: samen instrueren zij de troep (theorie);

's middags: Amerikanen instrueren instructeurs, hulpinstructeurs instrueren de troep (praktijk).

De Amerikanen stonden af en toe verbaasd van de kennis van de Nederlanders. Op 4 december moest het NDVN „naar voren”. Het oefenprogramma was niet afgewerkt. Omdat het NDVN in Soewon legerreserve was, achtte ikol Den Ouden het mogelijk het programma af te werken. De Amerikanen vonden dat eigenlijk niet nodig: „the best jungle-fighters in the world” hadden al een uitstekende indruk achtergelaten.

Op eigen initiatief werd het programma toch voltooid. Ook de indeling bij 38 RI hielp. Zo werden er nog lezingen gehouden over de Chinese wijze van aanvallen en werd een demonstratie gegeven van een optreden van tanks en infanterie. Na een lange training kwam op 14 december de eerste opdracht. ▷

Aanvulling

Toen het detachement op 26 oktober uit Rotterdam vertrok, heerste overal de mening, dat de strijd voor Kerstmis zou zijn gestreden en dat het NDVN waarschijnlijk alleen een bezettingstaak zou krijgen. Bijgevolg werd de werving van vrijwilligers gestaakt. De Chinezen gooiden roet in het eten door van november af massaal in te grijpen. Het NDVN kreeg in plaats van de verwachte bezettingstaak een gevechtstaak en door gevechtsacties verminderde de sterkte — aanvankelijk toch al niet meer dan een bataljon (minus) — steeds meer. Doordat de werving was gestopt, werd niet alleen het bataljon incompleet gelaten, maar de verliezen werden ook niet opgevuld.

Al van de eerste actie af drong de bc aan op aanvulling. Pas midden januari 1951 werd een plan aangenomen dat voorzag in de aflossing van het oorspronkelijke door een nieuw bataljon. Op aandrang van de bc en de bevelhebber van het VN-leger werd dit echter gewijzigd in een aflossing met organieke verbanden.

Op 20 januari begon de wervingscampagne in het leger. Niet in de dagbladen, daarin verschenen slechts de mededelingen dat men zich kon opgeven. Ook militairen in overzeese gebieden en Indonesië konden zich melden. Op 8 februari begonnen de keuringen. Omdat men inzag dat in de toekomst de werving moeilijkheden zou kunnen opleveren, werd op 17 februari besloten ook recruten en andere ongeoeffenden in staat te stellen zich te melden.

Na berichten van de ernstige verliezen bij Hoengsong en Heuvel 325 werden op 7 maart 19 man per vliegtuig naar Korea gestuurd om het grote tekort enigszins te verkleinen. Op 31 maart vertrokken 228 man per schip; zij vormden in mei o.a. de derde tirailleurcompagnie (C-cie).

Ondanks de regelmatige aflossing vroeg de bevelhebber van de VN-troepen echter om een reserve voor het bataljon. Dat was uitgesloten, omdat de regering om financiële redenen voor Korea een maximumaantal militairen had vastgesteld.

De animo voor uitzending daalde zienderogen en wervingsacties in de overzeese gebiedsdelen brachten weinig soelaas. In het begin van 1952 dreigden ernstige problemen: naar het zich liet aanzien, zou het onmogelijk zijn in maart 160 en in april 300 man als aflossing naar Korea te sturen.

Eindelijk zag nu de regering de ernst van de situatie in en op 30 januari werd toestemming gegeven een advertenciecampagne te beginnen. Die actie wierp vruchten af en in juli had het NDVN de minimaal vereiste sterkte van 700 man. De werving in overzeese gebiedsdelen kon worden gestaakt doordat het succes in Nederland de duurdere werving buiten Nederland overbodig maakte.

In totaal zijn er 26 aanvullingsdetachementen naar Korea gestuurd. Ondanks dat grote aantal was het NDVN een groot deel van de tijd onderbezet. Vaak heeft het NDVN gevechten gevoerd waarbij het slechts twee compagnieën bezat. Dat kan men alleen wijten aan de Nederlandse regering, die om financiële redenen een maximum had bepaald dat het bataljon vrijwel steeds onder de organieke sterkte deed zijn. Maar ook al was het onderbezet, het NDVN vervulde steeds met grote inzet de opgelegde taken.

Beweegredenen voor aanmelding

Er is wel eens beweerd dat het NDVN bestond uit het „schuim der natie”. Deze betiteling moet zonder meer worden verworpen. De vrijwilligers waren absoluut geen lieverdje, maar voor de (dis)kwalificatie „schuim” zijn bepaald geen plausible gronden aan te voeren.

De beweegredenen om zich aan te melden voor Korea waren zeer uiteenlopend. Enkele daarvan verdienen vermelding.

Allereerst was een groot deel van de vrijwilligers (75%) in Indië geweest. Toen zij in Nederland terugkwamen, konden velen maar moeilijk wennen na zoveel jaren „vrijheid”; zij vonden Nederland klein, bureaucratisch en burgerlijk. De „Indië-gangers” verlangden weer naar vrijheid en daarom gaven velen zich op om in Korea te vechten.

Er waren ook mannen die Korea een goede afsluiting van hun diensttijd vonden. Die categorie dacht dat het detachement in Korea als deel van de bezettingsmacht zou optreden. Dat het ten slotte een gevechtstaak bleek te zijn, moet hen wel hard zijn tegengevallen.

Als derde groep waren daar de avonturiers die, belust op avontuur en actie, naar Korea gingen. Misschien is het wel de aanwezigheid van mannen van dit kaliber in het NDVN geweest, die het

NDVN het odium „schuim der natie” heeft bezorgd. Maar was Nederland eens niet een machtige natie, juist dank zij zulke avonturiers?

Er waren ook mannen die naar Korea gingen om geld te verdienen dat zij later voor allerlei doeleinden dachten te gebruiken: de een wilde een studie bekostigen, de andere wilde trouwen, en zo al meer.

Een vijfde reden kon zijn het idee dat actie in Korea kon leiden tot een snellere bevordering. In Korea bleek echter dat iemand zowel door goede prestaties kon opvallen — waardoor de promotiekansen inderdaad stegen — als door slechte prestaties voor lange tijd een slechte naam kon krijgen, wat natuurlijk een soepele carrièregang bemlemmerde.

Er waren ook mannen die zuiver met een politiek ideaal naar Korea gingen. Zij waren zozeer gekant tegen het communisme, dat zij dat wilden bestrijden waar en wanneer dat maar mogelijk was, en Korea was zo'n plaats.

Bij de officieren speelde ook als reden mee dat sommigen de vijandelijke manier van oorlogvoeren wilden leren, omdat zij dachten dat die kennis nog wel eens van pas zou kunnen komen.

Als laatste reden ten slotte de gedachte aan een bezetting. Nederland had net zelf een bezetting achter de rug en wist wat het betekende bezet te zijn. Idealisten wilden de vrijheid van anderen helpen verdedigen, waarbij sommigen ook de Amerikanen wilden helpen als dank voor de offers die zij hadden gebracht om Europa te bevrijden.

Uit het bovenstaande blijkt wel dat de vrijwilligers om velerlei redenen in Korea vochten. Maar hoe-wel de mannen van het NDVN met verschillende redenen naar Korea gingen, streefden zij allen één doel na en dat was de Republiek Korea helpen vechten tegen de overheersing door een vreemde natie. En dan is het schandalig die mannen „het schuim der natie” te noemen terwijl zij niet te beroerd waren huis en haard te verlaten om met gevaar voor eigen leven te vechten voor het behoud van de onafhankelijkheid van een andere natie!

Belangstelling

De belangstelling voor de verrichtingen van het NDVN is eigenlijk typerend geweest voor de denkwijze over dat detachement.

Het vertrek ging gepaard met veel publiciteit, maar daarna vergat Nederland snel dat zo'n zeventienhonderd Nederlanders aan de andere kant van de wereld vochten voor de vrijheid, juist zoals de geallieerden dat vijf jaren eerder in Europa hadden gedaan.

Behalve van familie en geliefden was de interesse voor het NDVN gering. Wat bijzonder tegenviel, ja zelfs irriteerde, was de geringe belangstelling van de Generale Staf. Noch de Chef Generale Staf noch iemand namens hem bezocht Korea om de verrichtingen van het NDVN gade te slaan. Alleen de staatssecretaris van Oorlog, mr. Kranenburg, bezocht het NDVN in november 1952. Niet voor niets sprak later de schrijver Hornman dan ook van het „Vergeten Bataljon”, want in Nederland was het inderdaad vergeten.

Ook de pers besteedde maar weinig aandacht aan het detachement. Dat was mede te wijten aan de trage berichtenstroom: over het NDVN kwamen de verslagen en reportages vaak veel later binnen dan met de Amerikaanse berichten het geval was; dientengevolge was het nieuws allang niet meer „hot”. En kranten kunnen nu eenmaal alleen draaien als zij gretig aftrek vinden bij het publiek, dat terecht niet is geïnteresseerd in „oud” nieuws. Hoe beschamend klein de belangstelling wel was, bleek nog eens ten overvloede toen een kwart eeuw later, in 1975, in Korea een monument werd onthuld ter nagedachtenis van de Nederlanders die hun leven hadden geofferd voor de zaak van Zuid-Korea. Daarbij liet niet alleen de Nederlandse regering maar ook het ministerie van defensie verstek gaan: slechts een zaakgelastigde was aanwezig, en dat symboliseerde het gebrek aan interesse voor Korea en de verrichtingen aldaar van het NDVN.

Gelukkig ontbrak het aan andere zijde niet aan belangstelling en waardering. De Amerikanen waren vol lof over het NDVN dat telkens de opgedragen taken met elan uitvoerde. Onder meer kwam die waardering tot uiting bij het bezoek dat de bevelhebber van het VN-leger, generaal Ridgeway, op 1 maart 1951 aan het Nederlandse contingent bracht. Ook de Zuidkoreanen hadden niets dan lof.

Maar behalve de buitenlanders waren er toch ook nog wel landgenoten die van hun belangstelling deden blijken. De Nederlandse gemeenschap in

[VERVOLG ONDERAAN BLZ. 44]